

Forstmændenes og Skovfogdernes Uddannelse i tidligere Tider. Jeg skal i al Korthed gøre opmærksom paa, at oprindelig var Forholdet det, at naar en ung Mand ønskede at uddanne sig for senere at faa en ledende, ganske vist underordnet, Stilling ved Skovvæsenet, søgte han denne Uddannelse ved at blive antaget som Elev hos Skovridere ved Arbejdet paa Distrikterne; men det var egentlig rent tilfældigt, om han modtog nogen teoretisk Undervisning. Det viste sig, at denne Ordning ikke virkede tilfredsstillende, og det næste Skridt i Rækken af Forbedringer paa dette Omraade gennemførtes da derved, at det blev bestemt, at Skovriderne nok som hidtil skulde udstede et Lærebrev for de paagældende, men derefter skulde de indfinde sig hos Overførsteren — det var paa det Tidspunkt, da man havde Landet inddelt i Overførsterinspektorer —, og Overførsteren skulde da overbevise sig om, at de kunde regne og skrive og vidste Besked med de mest elementære Ting i Skovene. Efter nogle Aars Forløb gik man endnu videre med denne Uddannelse, og der blev nedsat en Kommission, bestaaende dels af Skovridere, dels af Skovfogder, overfor hvilken Eleverne skulde godtgøre, at de var i Besiddelse af de Kundskaber, man maatte kræve, for at de kunde gaa ind i de Stillinger, Talen her er om, dels Stillinger som Skovfogder i Statsskovene, dels som Skovfogder og Skovridere i privat Virksomhed saavel som i Klitplantager og Hedeplantager. Da denne Ordning havde virket i adskillige Aar, havde man gjort den Erfaring, at der var en hel Del af de unge Mennesker, som modtog Uddannelse, der ikke var i Stand til at behandle deres Modersmaal paa en nogenlunde tilfredsstillende Maade, og de var heller ikke i Stand til at tumle med de ganske almindelige Regningsarter, selv om de i og for sig fra Naturens Side kunde siges at være velbegavede; de manglede Færdigheden, de havde ikke faaet Øvelsen, og det var den, man nu vilde skaffe dem ved at give dem Adgang til et Kursus paa 5 Maaneder paa en Skole, som særlig var indrettet paa at give den Uddannelse, man her krævede.

Efter at dette nu har virket i fire Aar, er der fra Skovfogedkommissionens Side gennem Landbrugsministeriet fremsat Ønske om; at Loven forlænges. Jeg vil gerne om selve Uddannelsen, saaledes som den nu former sig, sige, at jeg tror, den i Virkeligheden er god. Jeg har Grund til at

tro, at man ude omkring i Skovdistrikterne, hvor man beskæftiger sig med Uddannelsen af disse unge Mennesker, virkelig gør et Arbejde for at dygtiggøre dem. Den Ordning, man tidligere havde, at en Mand kunde erhverve Forst- og Jagtlærebrev uden egentlig at have modtaget nogen skolemæssig Uddannelse, eksisterer ikke mere. Det, man nu fra Skovfogedkommissionens Side ønsker — og Ønsket har fundet Tilslutning hos Skovfogedorganisationerne — er at komme ind paa at ordne Forholdene saaledes, at Eleven i det tredje Læreaar opholder sig et Sted, hvor man har Sikkerhed for, at han faar en virkelig skolemæssig Undervisning.

Lovforslagets § 3 siger, at der til Understøttelse af ubemidlede Elever, som agter at gennemgaa det i § 2 omhandlede Kursus, bevilges et Beløb af indtil 9 000 Kr. aarlig. Den højtærede Landbrugsminister gjorde opmærksom paa, at der i Lovforslaget oprindelig stod 6 000 Kr., men at Beløbet under Sagens Behandling i Folketinget er blevet forhøjet med 3 000 Kr. med den Motivering, at man saa skulde have fri Raadighed over de 9 000 Kr.s Anvendelse dels til Understøttelse paa det forberedende Kursus, dels til Understøttelser for Eleverne i det 3die Læreaar paa de af Kommissionen autoriserede Læresteder ude i Distrikterne. Jeg er tilbøjelig til at tro, at det vil være rigtigt at foretage en Ændring i § 3, idet den Motivering, der er blevet fremsat dels i den af det andet høje Ting afgivne Betænkning dels under Forhandlingerne, viser, at man netop har ønsket, at disse 9 000 Kr. skulde være til fri Raadighed, og naar det skal være Tilfældet, skal sikkert den i Paragraffen indskudte Sætning: „der agter at gennemgaa det i § 2 omhandlede Kursus“ udgaa. Jeg tillader mig derfor at henstille til den højtærede Landbrugsminister til anden Behandling at stille et Ændringsforslag af den Karakter, jeg her har antydnet, for saa vidt han maatte være af den Opfattelse, at det er nødvendigt for at skaffe den fornødne Klarhed i Spørgsmaalet.

Der er i § 4 givet Udtryk for Ønsket om, at Rigsdagen igen maa faa Lejlighed til at beskæftige sig med denne Sag i 1932. Jeg ved, at der har været stærke Ønsker fremme baade i Skovfogedkommissionen og i Virkeligheden ogsaa i Ministeriet om, at en saadan Revisionsbestemmelse ikke maatte blive indsat i Loven. Jeg vilde ogsaa have fundet det mest ønskeligt, om den ikke var blevet det, idet det vilde